

ODZNAKA HONOROWA WROCŁAWIA

WROCŁAW Z WDZIĘCZNOŚCIĄ –
WRATISLAVIA GRATO ANIMO

24 czerwca 2017

Szanowni Państwo,
Mieszkańcy i Przyjaciele Wrocławia,

Wrocław jest dziś prężnie rozwijającym się centrum kultury, miejscem przyjaznym nowym inwestycjom, środowisku naturalnemu, dbającym o jakość życia mieszkańców, gospodarzem wielu prestiżowych wydarzeń. Nie byłoby to jednak możliwe bez ludzi inspirujących nas i zaangażowanych w jego codzienne życie. Osób znanych, których działalność już zapisała się na kartach historii naszego regionu, jak i tych mniej rozpoznawalnych – naszych sąsiadów czy przyjaciół.

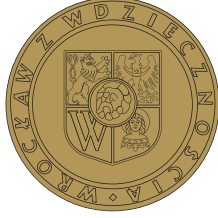
Chcąc wyrazić im nasz szacunek i wdzięczność, oddajemy do Państwa dyspozycji Odznakę Honorową Wrocławia „Wrocław z Wdzięcznością – Wratislavia Grato Animo”. Zaszczytne wyróżnienie, przyznawane za zasługi w działalności publicznej na rzecz rozwoju Wrocławia. Wierzę, że dzięki Odznace będziemy mogli wspólnie uhonorować nie tylko wrocławian, ale także zasłużonych dla naszego miasta mieszkańców Polski i innych krajów, organizacje czy instytucje. Wszystkich, których łączy jeden wspólny cel – praca na rzecz Wrocławia.

Rafał Dutkiewicz
Prezydent Wrocławia

Wrocław, 24 czerwca 2017 roku

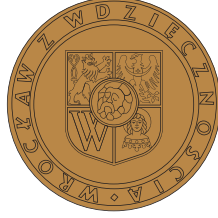
Odznaka Honorowa Wrocławia

Złota

Srebrna

Brązowa

Odznaka Honorowa Wrocławia

Rada Miejska Wrocławia w dniu 21 stycznia 2016 r. przyjęła uchwałę w sprawie ustanowienia Odznaki Honorowej Wrocławia, ustalenia jej wzoru oraz zasad i trybu nadawania i noszenia. Odznaka jest honorowym wyróżnieniem, przyznawanym za zasługi w działalności publicznej na rzecz rozwoju Wrocławia. Wyróżniamy trzy stopnie odznaki: I stopnia - złotą, II stopnia - srebrną, III stopnia - brązową. Odznaki nadaje Prezydent Wrocławia po zasięgnięciu opinii Konwentu Odznaki. Odznaką mogą być wyróżnieni obywatele Rzeczypospolitej Polskiej lub cudzoziemcy, a także polskie lub zagraniczne osoby prawne, jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej lub inne organizacje i instytucje.

Z wnioskiem o nadanie odznaki może wystąpić: co najmniej 50 mieszkańców Wrocławia, Prezydent Wrocławia, Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia, stała komisja Rady Miejskiej Wrocławia.

Odznakę stanowi medal z obustronnie zaznaczoną krawędzią, z uszkiem i kółkiem do zawieszania, wykonany w zależności od stopnia w metalu koloru złocistego, srebrnego albo brązowego. Na stronie licowej widnieje wizerunek herbu Wrocławia w otoku, okolony majuskułowym napisem „WROCŁAW Z WDZIĘCZNOŚCIĄ”, biegnącym od dołu i rozdzielonym rombem. Na stronie odwrotnej widnieje symbol graficzny słońca w otoku, wzorowany na zegarze znajdującym się na budynku wrocławskiego ratusza, okolony majuskułowym napisem „WRATISLAVIA GRATO ANIMO”, biegnącym od dołu i rozdzielonym rombem.

Autorem odznaki jest profesor Jacek Dworski.

Stanisław Tadeusz Huskowski

Złota Odznaka Honorowa Wrocławia

Stanisław Tadeusz Huskowski (ur. 1953) – polityk, samorządowiec, działacz opozycyjny w latach PRL.

Wrocławianin od urodzenia. Studia ukończył na Wydziale Matematyczno-Fizyczno-Chemicznym Uniwersytetu Wrocławskiego, uzyskując tytuł magistra fizyki (1977). Po otrzymaniu dyplomu rozpoczął pracę naukową w Instytucie Fizyki na Politechnice Wrocławskiej (1977–1982), którą przerwało wydalenie z uczelni z powodu działalności antykomunistycznej.

Jako opozycjonista pełnił funkcję członka Prezydium Zarządu Regionu Dolnego Śląska NSZZ „Solidarność” i jego rzecznika prasowego (1980–1981). Był delegatem na I Krajowym Zjeździe Delegatów NSZZ „Solidarność”. Czynnie wspierał działalność prasową organizacji, m.in. uruchamiając drukarnię zajmującą się powielaniem niezależnych wydawnictw, serwisów informacyjnych i biuletynów „Solidarności”.

Wraz z Władysławem Frasyniukiem i Józefem Piniorem był poszukiwany listem gończym przez SB w związku ze sprawą 80 milionów złotych Dolnośląskiej „Solidarności” (1981). Został aresztowany, a następnie internowany (1982). Po zwolnieniu pracował w różnych zawodach i miejscach: jako nauczyciel w XIV LO we Wrocławiu (1982–1983), konstruktor w Instytucie Automatyki Systemów Energetycznych (1983–

1985), fizyk i technik medyczny w Szpitalu Onkologicznym (1985–1989), zaopatrzeniowiec w Polskim Stowarzyszeniu Jazzowym we Wrocławiu (1989–1990).

Nie zaprzestał jednak działalności antykomunistycznej, organizując spotkania struktur opozycyjnych Dolnego Śląska czy współorganizując manifestacje. W dobie przemian systemowych zaangażował się w prowadzenie kampanii Komitetu Obywatelskiego „Solarność” w Wałbrzychu. Później, już w demokratycznej Polsce, poświęcił się propagowaniu idei samorządności w regionie, współtworząc struktury ogólnopolskiej Fundacji Rozwoju Demokracji Lokalnej.

Jest współzałożycielem Unii Demokratycznej (1990) oraz Unii Wolności (1994), w której pełnił funkcję m.in. przewodniczącego regionu wrocławskiego. Od 1994 roku zajął się polityką lokalną. Był radnym II i III kadencji, przewodniczącym Rady Miejskiej Wrocławia (2002–2004), członkiem Zarządu Miasta (1997–1998), wiceprezydentem oraz w latach 2001–2002 prezydentem Wrocławia. Piastował mandat senatora (2004–2005) oraz posła V i VI kadencji. W 2015 roku ponownie uzyskał mandat posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej.

Katarzyna Hawrylak-Brzezowska

Srebrna Odznaka Honorowa Wrocławia

Katarzyna Hawrylak-Brzezowska — architekt, projektant, konserwator zabytków. Wrocławianka, córka Jadwigi Grabowskiej-Hawrylak, jednej z najwybitniejszych polskich architektek doby modernizmu.

Ukończyła Wydział Architektury na Politechnice Wrocławskiej (1973). Po studiach rozpoczęła pracę w Pracowni Konserwacji Zabytków (1976–1982), którą przerwała, wyjeżdżając na cztery lata do Kuwejtu. Po powrocie do kraju w latach 1986–1990 była zatrudniona w Biurze Studiów i Dokumentacji Zabytków we Wrocławiu, a następnie w Wydziale Architektury Urzędu Miejskiego Wrocławia (1990-1992).

Gdy po 25 latach reaktywowano w mieście zlikwidowany w 1975 roku urząd Konserwatora, Katarzyna Hawrylak-Brzezowska wzięła udział w konkursie i wygrała go, stając się pierwszym po 20-letniej przerwie Miejskim Konserwatorem Zabytków. Funkcję tę sprawowała przez 25 lat. Odważnie zmieniała wygląd miasta w czasie kadencji trzech kolejnych prezydentów. Wielokrotnie forsowała projekty wywołujące emocje i burzliwe dyskusje w gronie architektów i wrocławian oraz podejmowała niepopularne na początku lat 90. decyzje.

Katarzyna Hawrylak-Brzezowska przygotowała program dofinansowania zabytków należących do instytucji pożytku publicznego i związków wyznaniowych. Dzięki jej staraniom rozpoczęto renowację zabytkowych kamienic

i uruchomiono pierwszy w Polsce program ratowania zespołu architektury modernistycznej WuWA. Nadzorowała remont najważniejszych zabytków Wrocławia, w tym m.in. Hali Stulecia z pergolą i Pawilonem Czterech Kopuł, ratusza, bunkra — Muzeum Sztuki Współczesnej przy pl. Strzegomskim, kaplicy Hochberga, domu towarowego Renoma, kamienicy Szklany Dom przy ul. Świdnickiej, Teatru Muzycznego Capitol, Opery, Synagogi, spichlerza przy ul. Mennicznej, Ossolineum czy Dworca Głównego.

Katarzyna Hawrylak-Brzezowska w uznaniu swojej pracy i zasług w działaniach na rzecz ratowania dziedzictwa kulturowego otrzymała wiele wyróżnień, m.in. Brązowy (2006) i Srebrny (2013) medal „Zasłużony Kulturze — Gloria Artis” oraz Złotą Odznakę „Za opiekę nad zabytkami”.

Tadeusz Nestorowicz

Tadeusz Nestorowicz (ur. 1957) – trębacz i kompozytor.

Pochodzi z Bielawy, ale swoje życie związał z Wrocławiem. Tutaj ukończył szkołę muzyczną, a następnie Akademię Muzyczną im. Karola Lipińskiego w klasie trąbki Adama Adamusa (1983). Karierę zawodową rozpoczął w 1976 roku we wrocławskim zespole Jumbo Jazz Band, grając na scenie muzycznej ACK „Pałac”. Wraz z grupą w 1976 roku otrzymał na festiwalu „Złota Tarka” nagrodę Polskich Nagrań. W 1978 roku założył swój własny zespół – Jazz Day Orchestra, z którym występował na festiwalach: Jazz Jamboree, Jazz nad Odrą, Pierwszy Camping Muzyczny w Lubaniu, Wałbrzyska Jesień Estradowa ’79, gdzie zdobył nagrodę główną, oraz Muza ’79 w Jeleniej Górze, na którym otrzymał pierwszą nagrodę. Koncertował na festiwalu Fama ’78 i na Jazzowych Spotkaniach w Cieszynie, a także podczas Igrzysk Olimpijskich w Moskwie. Został laureatem głównej nagrody na festiwalu Złota Tarka (1980). Od 1979 roku jest wrocławskim hejnalistą.

Artysta nie ustawał w rozwoju swojej pasji i kariery zawodowej. W 1981 roku powołał do życia nową grupę muzyczną – Funk Factory, a trzy lata później formację Nestor Band, z którą nagrał płytę poświęconą zmarłym wrocławskim i światowym artystom jazzowym. Pamiętamy o naszych gwiazdach (1984). Muzyk gra

w orkiestrze Big Bang Wrocław (1985), koncertuje m.in. z Andrzejem Rosiewiczem, Ewą Bem, Haliną Frąckowiak czy Grażyną Łobaszewską. Uczestniczy w wielu prestiżowych wydarzeniach, takich jak festiwal z okazji urodzin Dizy Gillespiego w USA (1992), uroczyste Sesje Rady Miejskiej Wrocławia, na których miał okazję wystąpić m.in. dla Ich Świątobliwości XIV Dalajlamy i Jana Pawła II.

Tadeusz Nestorowicz posiada obszerną dyskografię, liczącą ponad 20 płyt, wśród których znajdują się m.in. krążki autorskie: Człowiek Pyta, Polska Muzyka Ludowa na Jaz-zowo, Nadzieja, Głos Złotej Trąbki, Bliźniacze Szczęście, a ponadto Muzyczna pocztówka z Wrocławia nagrana ze znanymi wrocławskimi artystami, Wieczór w Rurze oraz Jazz nie dla każdego. Muzyk jest autorem także pozycji dla dzieci: Czas na bal, Dziadek Bach, Wszystko jest muzyką.

Tadeusz Nestorowicz prowadzi działalność pedagogiczną oraz edukacyjną organizując „Spotkania z Muzyką” dla dzieci z przedszkoli i szkół podstawowych, a także popularyzując wiedzę o wrocławskim hejnale.

W 40. rocznicę swojej kariery zawodowej (2016) artysta wydał płytę Tribute to Louis Armstrong. What a Wonderful World, będącą podsumowaniem i ukoronowaniem jego działalności muzycznej.

ODZNAKA HONOROWA WROCŁAWIA
WROCŁAW Z WDZIĘCZNOŚCIĄ –
WRATISLAVIA GRATO ANIMO

16 grudnia 2016

Ksiądz kardynał Henryk Gulbinowicz

Ksiądz kardynał Henryk Gulbinowicz (ur. 1923) – polski duchowny rzymskokatolicki, doktor teologii.

Szkółę podstawową i gimnazjum ukończył w Wilnie (1945). Tam w 1944 roku wstąpił do Arcybiskupiego Wyższego Seminarium Duchownego. Po jego zamknięciu przeniósł się do Białegostoku, gdzie otrzymał święcenia kapłańskie. W 1955 roku obronił tytuł doktora na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

W latach 1955–1959 był wikariuszem w prokatedrze w Białymstoku. Oddelegowany do diecezji warmińskiej, rozpoczął pracę w Wyższym Seminarium Duchownym „Hosianum” w Olsztynie, gdzie został wicedyrektorem, a następnie rektorem.

W 1970 roku papież Paweł VI mianował księdza Henryka Gulbinowicza administratorem apostolskim archidiecezji wileńskiej i biskupem tytularnym Acci. Święcenia biskupie i ingres do prokatedry Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Białymstoku biskup Gulbinowicz odbył w 1970 roku. Konsekracji dokonał kardynał Stefan Wyszyński, prymas Polski.

Po prawie sześciu latach sprawowania urzędu biskupiego, został mianowany arcybiskupem metropolitą wrocławskim (1975–2004).

W latach 80. arcybiskup Gulbinowicz silnie angażował się w pomoc działaczom „Solidarności”, której poparcie potwierdzał przy wie-

lu okazjach, m.in. celebrując uroczystą mszę świętą w zajezdni przy ul. Grabiszyńskiej we Wrocławiu w pierwszą rocznicę Porozumień Sierpniowych czy ukrywając 80 milionów złotych Dolnośląskiej „Solidarności” (1981). W 1985 roku papież Jan Paweł II kreował arcybiskupa kardynałem.

Olbrzymi kapitał społecznego zaufania Kardynał wykorzystywał, inicjując oraz przeprowadzając we Wrocławiu i na Dolnym Śląsku szereg przedsięwzięć. Był gospodarzem 46. Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego. Utworzył archidiecezjalny oddział Caritas. Powołał dolnośląskie pismo katolickie „Nowe Życie”, a także Katolickie Radio Rodzina.

Kardynał Henryk Gulbinowicz kontynuował dzieło swojego poprzednika, kardynała Bolesława Kominka, pracując na rzecz pojednania polsko-niemieckiego. Konsekwentnie działał w duchu ekumenicznym, dążąc do zbliżenia z innymi wyznaniem chrześcijańskimi we Wrocławiu.

Ksiądz kardynał Henryk Gulbinowicz otrzymał wiele odznaczeń i wyróżnień, m.in.: Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (1995), tytuł Honorowego Obywatela Wrocławia „Civitate Wratislaviensi Donatus” (1996), Złoty Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (2006) oraz Order Orła Białego (2008).

Prof. Ewa Michnik

Srebrna Odznaka Honorowa Wrocławia

Prof. Ewa Michnik (ur. 1943) – profesor sztuk muzycznych, dyrygent, pedagog. Jest absolwentką akademii Muzycznej w Krakowie, gdzie studiowała dyrygenturę, teorię muzyki oraz wychowanie muzyczne (1972). Po 6-letniej pracy dyrygenta w Filharmonii Zielonogórskiej oraz 14-letnim okresie sprawowania funkcji dyrektora naczelnego i artystycznego Opery Krakowskiej (1981–1995), objęła stanowisko dyrektora naczelnego i artystycznego Opery Wrocławskiej (1995–2016). Była także dyrektorem artystycznym Międzynarodowego Festiwalu Oratoryjno-Kantatowego Wratislavia Cantans (1997–2002).

Uporowi i wytrwałości Ewy Michnik wrocławianie zawdzięczają przeprowadzenie generalnego remontu i przywrócenie dawnej świetności gmachowi Opery. Pod jej kierownictwem Opera Wrocławska, jako jedyna polska opera, została członkiem rzeczywistym Międzynarodowego Stowarzyszenia Oper „Eurolyrica”.

Ewa Michnik zasłynęła jako organizatorka superwidowisk operowych, wystawianych corocznie na wrocławskich scenach i placach dla wielotysięcznej rzeszy miłośników opery z całej Polski i Europy, z udziałem wybitnych międzynarodowych artystów. W ramach cyklu realizowane były m.in. Aida (1997, 2002), Carmen (1998, 2005), Nabucco (1999), Trubadur (2000), Carmina Burana (2001), Straszny Dwór (2001) i Skrzypek na Dachy (2002, 2008).

Z Operą Wrocławską poprowadziła ponad 200 przedstawień wystawianych poza granicami kraju.

W 2000 roku otrzymała tytuł naukowy profesora. Jest wykładowcą w Akademii Muzycznej w Krakowie. Pełniła funkcję kuratora ds. opery w ramach Europejskiej Stolicy Kultury Wrocław 2016.

W 2016 roku, podczas jubileuszowego 70. sezonu operowego we Wrocławiu, Ewa Michnik zakończyła pracę na stanowisku dyrektora Opery Wrocławskiej.

Za swoją działalność artystyczną została odznaczona Krzyżem Oficerskim (2001) i Komandorskim (2010) Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Zasługi na Wstędze Orderu Zasługi Republiki Federalnej Niemiec (2007) oraz wyróżniona nagrodą muzyczną Fryderyk i Złotym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (2005), a także innymi nagrodami kulturalnymi.

Należy do bardzo wąskiego grona osób dwukrotnie nagrodzonych Nagrodą Prezydenta Wrocławia (1999 i 2003).

Dr hab. Ewa Grygar

Brązowa Odznaka Honorowa Wrocławia

Dr hab. Ewa Grygar – absolwentka Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, którą ukończyła w dwóch specjalnościach – teoria muzyki oraz wychowanie muzyczne. W 2009 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego w dyscyplinie artystycznej dyrygentura. Z Akademią jest związana zawodowo od 1998 roku.

W latach 1989–1991 współpracowała z wrocławskim Teatrem Polskim oraz Państwową Operą we Wrocławiu, gdzie jako kierownik i dyrygent chóru przygotowywała premiery m.in. Toski czy Carmina Burana. Okres 1992–2006 w znacznej mierze poświęciła Reprezentacyjnemu Dolnośląskiemu Zespołowi Pieśni i Tańca Wrocław, którego była dyrygentem i kierownikiem artystycznym. Wraz z Zespołem brała udział w Międzynarodowych Festiwalach Folklorystycznych, koncertując m.in. w Szwajcarii, Portugalii, Meksyku czy we Francji.

Współpracowała przy projekcie Śpiewający Wrocław. Od 2005 roku jest dyrygentem Chóru Kameralnego Piastuny przy Ośrodku Działań Społeczno-Kulturalnych Piast we Wrocławiu, który w tym roku obchodzi jubileusz 10-lecia istnienia. W 2010 roku związała się z wrocławskim Teatrem Lalek. Jest jurorem konkursów i przeglądów chóralnych.

Ewa Grygar była kierownikiem organizacyjnym oraz merytorycznym Podyplomowych Studiów Nauczania Sztuki, Muzyki i Plastyki

Szkolnej z Animacją Kultury przy Wydziale Edukacji Muzycznej wrocławskiej Akademii Muzycznej, a także dyrygentem chóru studyjnego. Prowadziła przedmioty teoretyczne oraz zespoły w Państwowej Szkole Muzycznej I i II stopnia w Opolu, zajęcia na międzynarodowych warsztatach folklorystycznych w Belgii, wykładała na Narodowym Uniwersytecie Muzycznym w Bukareszcie.

Zdjęcia:

str. 6, 8, 10, 14, 18 — Maciej Kulczyński

str. 16 — Marek Grotowski